

Neopodpisani se dopisi ne štitekuju. Priposlana se pisma štitekuju po 3 rve, svaki radak. Oglaš od 8 redakni stoji 60 no, za svaki redak više 6 no; ili u slučaju oporavlja za pogublje na upisom. Kovi se štitekuju postarom napuštalom (se- sagnu postale) na administraciju "Naše Sloge". Imo, prosimo i naj- blika pošta valja točno označiti.

Komu list nedodje na vrijeme, naka to javi odpravnstvu u otv- ronu pismu, za koje se ne plaća poštarina, ako se izvana napiše "Klakaamofa".

NAŠA SLOGA

Iskazi svakog štravka na svaki arku.

Doplati se novčanju ako se ne notikaju.

Nobilogovani listovi se neprimaju. Prodplata u postarim stoji 5 for., za salko 2 for. na godinu. Ismjemno for. 2 1/2, i za pol go- dina. Isvan oarovino više poštarina.

Na malo jedan broj 5 novč.

Uredništvo i administracija nalazi se u Via Toronto br. 13

Poučni, gospodarski i politički list.

"Ulogom rastu male stvari, a seloga sve pokvari". Nar. Pos.

Hrvatsko-ugarska nagoda.

Godino 1867. nagodila se je Ugarska sa Austrijom te su odmah uvidili ugarski državai, da njim valja obaviti staru savez sa bivšim saveznikom, sa kraljevinom Hrvat- skom. Tadanji madjarski vodja Deak nastojao je svimi silami, da se nagodi sa Hrvati. U tu svrhu poslao je on Hrvatom takozvani »blijeli list, na koj su Hrvati imali napisati uvjoto, pod kojimi bi stupili u državnu za- jednicu sa Madjari.

Godino 1868. dođo do nagode izmedju obiju kraljovina, t. j. Ugar- ske i Hrvatske. Doakov »blijeli list bijaše dođio izpunjen, no Hrvati nisu znali ili htjeli koristiti se do skravnosti tadanjim političkim stanjem zadovoljiv se samo nekakjimi povlasti- cami, prom su se sa Madjari na- gnadjali kao neodvisni i ravnopravni sa istimi.

Prva nagoda trajala je do go- dine 1873. buduć su Hrvati, vidjeć, da njim se krnje sa strane Madjarskih članomio narđilna prava, zahtjovali, da se nagoda izpravi ili revidira.

Usljed revidirane nagode postigli su Hrvati ne samo samoupravu trijuh strukih, t. j. unutarnje poslov., sud- stvo i školstvo, već bijaše takodje utanoženo, da čooni primati za tu sa- moupravu 45% od svih dohodakih, dođim su prije htjeli neki puškat za pokrđie domaćih troškova.

Hrvati su se dakle sa Madjari tako nagodili, da budu samostalni u svih pitanjih unutarnje uprave, u škol- stvu i sudstvu. Hrvatska vlada zado- bila je tri odjela predstojnika, koji nadolaze u nekakav dotioj sa Madjari već su odgovorni hrvatskomu saboru.

Financije pak, trgovačko-pro- metna struka te vojništvo ostalo je skupno pod zajedničkim ministri.

Nagodom postigla je Hrvatska takav položaj, da ga sličnoga neuziva nijedan drugi narod u Austro-Ugar- skoj osim Madjarah.

No, kao što su Madjari prije re- vizije nagode do godine 1873. posi- zali u hrvatska prava krnjeć nagodu gđjogod njim bijaše moguće, činili su to i poslije revizije. Čina to još dan dan- danjki. Svi kasniji hrvatski sabori tužili su se na suveznika Madjara, daminolozi- nagodu ili da bozobzirno guzi »iz- javno-pravni ugovor na štota Hrv- vatske. Sabori hrvatski izšli u svo- jih adresah na svoga kralja, kako se jasno slovo nagodu jednostrano tumači- provatija pak zahtjovaju, da se na- goda čista i neokrnjena sačuva ili ono što je nejasno razbistri a ondje, gdje su Hrvati u pravu prikrađoni, da njim se to povati.

Poslije godine 1873. izaslao je hrvatski sabor već dva puta kralje- vinski odbor, da sa istoimenim ma- djarskim odborom svo hrvatsko tužba izpita i u koliko su isto opravdane, da njim zadovolji. U kraljevinski od- bor biraju hrvatski i ugarski sabori svaki po dvanaest članovih, koji, doživ od svojih saborah naputka, imali su na- godu izpraviti ili saizirati. Kraljevinski odbori razliđjoh se obadva puta na- opraviv ništa. Zadnji put razliđi su se pred malo dana. Viećunja trajala su dug; hrvatski odbor nastavio je svoje pitakbe i zahtjova pismeno u formi unaoija, što je izručio madjarskomu odboru, da on u tom svoju ređo.

Ovaj odgovori pismeno na Hrvat- sko prodlogo svojim renuncijom, kojim pobija pravdu zahtjova hrvatskoga

odbora. Ovaj posljednji odgovorio je opet pismeno, a napokon sastao se prodlog mjeseca oba odbora na ust- mena dogovaranja. Više bijaše odbr- žavano skupnih sjednica, u kojih se je imalo konačno riešiti sva priporna pitanja, nije li se htjelo, da sav do- tadnji rad odborah ostane bazuspoštan. Viećunje to neuradi željonim plodom. Ministar Tisza, hrvatski ban i mini- star nastojali su, da se dođjo do spo- razumka, no sva dogovaranja razbila su se o jednu točku progovarah, t. j. izad pitanja o jeziku. U tom pogledu nastalo su izmedju obiju odborah toli bitno i načelna oprieka, da se nije moglo nadati kakovomu sporazumljenu.

Madjarski je naimo odbor išao za tim, da u Hrvatskoj — gdje je službeni jezik izključivo hrvatski — za obđono zajedničkih oblastih (ugar- sko-hrvatskih) sa zajedničkim oblastmi u Ugarskoj uvode madjarski kao ur- dovni jezik. Provedbom to madjarsko osnovu otvorila bi se madjarizaciji u Hrvatskoj širom vrata, a na to nije moguo niktako pristati hrvatski kra- ljevinski odbor, ma koliko i on bio popustljiv napram Madjarom.

Kad bi se htjelo i moglo zado- voljiti toj obljubljenoj dođi Madjarah, htjelo bi najprije preinaditi nagodu, koja u cijelom obsegu kraljevine Hrvatske nepozna drugoga službenoga jezika van hrvatski. Na tom stano- vištu ostali su i ostati moraju i u buduću svi hrvatski odbori, neđo li, da proigruju svoja najveća blago, svoj narodni jezik.

Osim ovog pitanja raspravljalo se medju odbori i o više drugih pro- metah, koji prom nisu toli važni, ali ipak zaslonaju duboko u narodni život. Tako je zahtjevno hrvatski kraljevinski

odbor, da se ustroje kod zajedničkih ministarstvih u Pešti hrvatske sek- oije, u kojih bi se zakonitim utie- njom dotičnog ministra riešavali hr- vatski poslovi; da se namjesti i Hr- vatah kod financijskoga upravnoga sudista i državnoga računarskoga dvora; da zajednički zakoni imaju biti i formalno koraktni, da je kod sklapanja ugovorah, koji imaju va- ljati i za Hrvatsku, privola hrvatskih oblastih potrebita; da imade stati kod zajedničkih zakonah i naslov kralje- vinski Hrvatsko; da budu na zajedničkih grbovih u Hrvatskoj hrvatski napis; da se na zajedničkom saboru u Pešti vije us madjarsku i hrvatska zastava itd. Nekojim od ovih zahtjovah bijaše Madjari pripravni zadovoljiti, no vo- đinu tih htjelo se tako riešiti, da bude — što no rieđ — koza oia i vuca siri, a to nije moguće da bude.

Glavno pitanje svakako je ono o službenom jeziku, i da su se odbori u tomu složili, bilo bi valjda došlo do nekakvog uspjela.

Odbori su se dakle rozili a tužbo hrvatskog sabora ostaju i nadalje ne- uvaženo; nagoda će se i nadalje kr- njiti ili okrnjena provadjati, uzpikos svomu obodavanju ministra Tisza, da će se tobož bar u onih točkah nagoda sanirati, u kojih bijaše sporazumak postignut.

Nedaj Bag, da bi se obistinila slutnja »Slovenskoga Naroda«, da se je hrvatski kraljevinski odbor, sasto- jeći od sadnjao vladine većine u Hrvatskoj samo s toga zauzimao toliko za hrvatski jezik, da budu vladini ljudi tim lakše prodri kod budućih izborah, da pak onda privole na svo zahtjovo gospode Madjarah.

PODLISTAK.

Debeli Tomažo.

Ante Sudić je najradeniji i najpobo- rni čovjek u selu. Od rana jutra do kasno noći radi kao crv, zato mu i kuća obiluje svakim darom božjim. Grodo pod podom natrpane su macina (klipovi od kukuruza), škriju pune jodna, pšenice i ostalo lo- tine, to se ljudom pitaa: tko će to svo poljesti? Ali nađi do se već tko, jer kao što ga je Bog letinom obdario, isto tako obdario ga je i dječicom. Ima ih petoro: pak on i žena i teznaci, koji poimažu raditi, čine lipu družinice; godina je duga, to se i neznajud dosta toga porabi. Nu naš se toga Ante naboji, jer dok su u njega žvie zdrave oči i dvie živrate mišice, neče njegova obitelj gladovati. Pak njim on sam, već je i Mare njegova žena, koja se po- tieli dan kao radina pčela oko posla vrti. Kuća joj je uz svu tu djecu uvijek urodna i snažna, to se nobi aramovala ni gospodina u istu primiti. Tako isto drži i djecu u redu i čistoti, da ih je milota pogledati. Nije ona poput nekih, kođ kad dobiju dvoje, troje djece, posvoma se za- puste, velod: tko bi u toliku dječurliju svo u redu držao? S mužom se lippo pazi i slaže, to nisu njih dvojica u cijelom svom životu niti što je crna pod noktom jedini drugomu na što učinili. Može ih se raču- nati medju najimudnije u selu, jer su pri- lžno toga od roditeljki baštiniti, a dosta su i svojimi željovi privradili. Oni se tim

ni najmanje neposno; su svakim su pri- jazni, svakomu na uslugu, stoga ih svi voljati pošiljavu i ljube, to tako se kaže, išli bi za njih i u vatru i u vodu.

Posvo obratno živi obitelj Sintiđeva. Najbogatija je to obitelj; njezin gospodar poznat je na daloko pod imenom »dobo- log Tomaža«. Završimo milko-poblizu u njegovu kuću. Debeli Tomažo, naslov koji mu posvo odgovara, lidenja je, da mu para noima. Roditelji namre mu velko blago, a on kao jedinac posvoma se po- gospodilo. Nije on sam toliko tomu kriv koliko nekoja gospoda iz bližnjeg grada, koja su mu sa »šjor podosta« ovako, »šjor podosta« onako, posvo už napunila. Tomažo obnaša naimo već duže vremena čast občin- skoga načelnika, što mu daje zpođu, da se sa gospodom često druži i sastaje. Kod kuće rodko čes ga nađi, jer ih je u bližnjem gradu, ili ako je u selu, to je u krcmi, ili se na trgu — kuko ljudi kažu — pro- đaje. Kakav gospodar, takva kuća, veli poslovica, koja je kod njega posvo na mjestu. Žena, gospodski odgojona, nebrine se niti najmanje za kuću — to prepukuć služkinjama, a ona se stara jedino za svoje oholjio. Djeca imaju dvoje, al ta su za- pušćena, jer so nitko za njih mnogo ne- skrbi. — Baš su se, kako bi. naši ljudi rekli, našli.

Isto je tako zapušćeno i Tomažovo gospodarstvo. Ono što mu prirodni, priprave svo najmanje, a »narod pravo kaže: »gdje noima gospodar, u težak pripravi i po- jedo«. Ljudi se u duđu pitaju, odatko on toliko može, a nezanju ljudi, da se duđi. Kako spomenusmo, u bližnjem ga gradu

dobro poznadu, pa tko nobi dovelomi i bogatomu Tomažu uznamjo? Znađu gos- podn što rado; već će im to on maćino povratiti, a uz to drže ga u svojih šakah, da kod svakog poduzeća ploša po njihovoj volji.

Drugđio je za sa Sudićem. Ovaj je gospodi trin u oku, buduć so zauzimalje za narod, a narod njega sluša. Tomažo nastoji po naputku gospode nobi li ga kako u svoje kolo primamio. Al se Ante nedal Krcmo čuva so kao živa ognja. Inađu je sa Tomažom prijatelj, dapađo i kum.

— Ti si Ante volika bona, ređo mu Tomažo jedne nedjelje. Što bi so toliko muđio, kad ti nije za silu?

— Al tko noradi, taj noima, odgovori mirno ovaj. Pak zato nas je Bog i stvorio.

— Bog nas je stvorio za uživanje, a ne za viednu radnju. Zato je sročinja, a nam bogatašem dosta je, da nadziramo i uživamo.

— Kad sam ja tako naučan, ređo Ante, videđ, da je tuj svaka pamotnija uzaludna pak otidjo u orkvu k večerunje, dođim ja Tomažu u krcmu zakrenuo.

— Što, ovo je bona, mukljao je sam sobom. Međi će ho dosta biti!

U krcmi kod »grđog Toneta«, kako su krcmaru prezirno zvali, nadjo svog druga Niku Miđićan. Bio je i taj čovjek »gjođa dosta imućan, al krcma i igra dopeljali ga tako daleko, da sad od tudjo milosti živi. Od neko se doba posve priliepjo uz Tomaža, a ovaj ga rado ima, buduć mu kroz tjeđan nekako lugje vrome, s njim pčadje. Po cijeli dan nođujes do njihovog: »šjo—šja—mora«, a obćina nek spava.

Anti je pri gospodarstvu desna ruka njegov najstariji sin Pokar. dođko od kakvih činunjač godinah. Svrđio je pućku školu i nauđio se dobro štati, pisati i računati. U večer i na svatok štita otcu iz koje go- spodarske knjige ili lista štota pućna za gospodarstvo, pak što im so čini dobro, to kušaju na svojim zamjilšćih. I zbilja oni svaki dan već napreduju. Pamotniji go- spodari ugledali se u njih, a ovi im u svem na ruku idu. Al nije tako sa To- mažom, no! — Nomari on za te novotarije, kako bi ih običavao nazivati.

Nekog je dana Tomažo potražio Antu kod kuće i uzovši ga na stranu, počo ovako:

— Za nešto ću te umoliti kume!

— Čim ti mogu poslužiti?

— Neobhadno trebaš dvicsto forin: za neko gospodarsko radnje i nabavu nek- kih gospodarskih spravah, stoga te molim, da mi ih posuđiš dok izjeđom šume na Vrh.

— Kad se radi o tom, zašto nobi — ređo Ante. — Ta već sam ti tolikokrat govorio, da treba noimo naše domaće po- ljođalske orudje zamjontiti sa novim, počto se u njim mnogo lakše i mnogo bolje ot- djeđava poija; viaograda.

— Dđ, da, to ću i ja pokusiti.

— Pokusi i vidit čes, da se neđoš kajati.

On mu izbroji 200 for., što je To- mažo jedva dočeka, pak otidje odmah prijavititi staro orudje, t. j. platiti stari dug, gdje su ga bili baš stali, samo da neosano aramotaj.

(Dalje sledi)

Kako je postalo Čepičko jezero?

(Po narodnoj priči napisao Dr. Trnopljanar.)

„E, kako to Bog pomaže, Dragutino“ — izižno kroz zube starac Marko pak nastavi: „danas to još ne vidim. Mislio sam, da si pošao i danas „k jezeru“.

— „Pusti ga u miru božjem. Nije čudo, da je bio trudan. Dvije cijele uroha — nije šala. Ta znaš, da su „šudenti“ junaci...“ odajeće mu njegova polovica, strina Maro.

— Da, kod stola, nastavi brzo on. „Setat po sobi, igrati s knjigama... ha, ha, ha. All to nas nije briga. Blagomomu, koji možo.“

— Da, istina je. No siđa molim vas, da mirujete. Tko još ne znado, neka pošlusa, a tko već znado, neka štiti. Dragutinu bit će sigurno vooma drago, da pripoviedano. Našo „šorloso“ su njezovu vooma mišo. Rečo Marko pa zado:

Voliti potok ili, ako hoćete, mala rieka Boljundica, koja tečo andu u Čepičko jezero, izlivašo se u prestaro doba hitrim skokom u vodu jama.

— Vulkano? Po reču Maricu bila je dublja od pakla, popov: stara mlad volar Martin.

Štiti, paksa para. Zar misliš, da sam ja a tobom kroz nasno? Pogledaj ga stogoro nastavi: Govorjalo značilnost je nelinejnora. Da bi doznali, gdje Boljundica opet izliva, bioo tamoknji stanovnici u jama nekolicke mađaraki. Do dva mjeseca pušo našim plomom glas, da je donosio voda, koja izlivašo negdje kodaloko od Lubinja, davno mađaraki.

— Ne, ne deset. Moja eno je kazno, da ih je bilo potunjet, stano vikati mlenci ovdje furica.

— Da pa neka bude dvadosot. Sada li' tih li' spavat? Boljundica je dakle izvirala na Lubinjšćini.

Voda mođ je dobrotvorna. Neki labinjaki gospodini sazida u „novu Boljundicu“ preko deset mlina, koji su neprostanio mlila, a na voliku kćerit gospodarovu. All na sviotu nije ništa vječno. Kako štogod dudo, tako obično i prodje. Svoimu toimu je dakle krliv sam dovjek. Gospodar mlinaovih tokom desetak godin tako se zabogatio, da su mu to ostali bogatiji, a i latl prijatelji zavijedli. Gospodar ravnio, u kojoj se nalazila jama, tružio je neprostanio prilgadi, da prijateljstvo su gospodarom mlinaovih prokna. To mu podje za rukom.

— „Tepdo malo vriedno!“

A tako da se protivnik onovit? Čujto, pa doto doznati kako je postalo jezero. Nođu, kudu je već ova okolica staklo spavatu, upu: su ne nekolicke težakih k jama. U drugo jutro bila je jama obzidana krepklm i dubokim zidom a zid pokriven sa nekolicke bilkivih kosa. Voda nemogao dakako prodrati kroz krepkl zid i kroz doholo oko u jama, te se stano nabrali i štitit kožo zida. U kratko vriedno nastalo je jezero, pri komu smo bili i jučer. Zar ne, dragutino?

DOPISI

Iz Kanfanara, mjeseca marča.

Odnavo neimato već dugo glasa kao da neima uzroka, da Vam se kojšto javi. Naši se možda protivnici misliti, da su nas sa licu zemlje izbrislali, da nas više neima pošto se nitko tako dugo na njihova nedjela obzario nije. Ali tomu nije tako. Mi smo još hvata Bogu krepki i živi i svatko bi se varao, koji bi mislio, da smo nekakom neuspjeha kod posljednjih izbornih položili oružje ili da smo možda već zdvojili. Proti obdinskim izborom uložila je narodna stranka utok to se je obćenito držalo, da će biti ulavilo i uvažen. Opravdano našo nado izjavilo se. Utok naš, promida temeljit i dobro obrazložen i podkrijepljen, bijašo od namjestaštva zabudno. Tomu se mi nimalo nećudimo znanje, kako daleko dopiru talijanaško spletke. Visokoj gospodi nije stalo do zakona kad mogu mirno dušo onakvo izbore odobriti, dotično onakvo utoko zabaciti.

U prvom redu krivimo pazinsko društvo, što smo kod izbora propali, jer so je radilo i biralo po osnovi i naputku toga društva. Kazali ste u svojoj vriedni, da je to društvo držalo stanak prije samih izbornih u Rovinju, gdje so je zaključilo što i kako so imado raditi. Rovinjake spoda dala se so odmah na rad po receptu stvarenom na sastanku. Što se nije udinilo prije izbornih, to so je izvršilo na dan izbornih. Dopisnik Vaš obavjestio Vas

je o svemu tomu na vriedno. Svo bijašo takodjer u utoku navodeno i svjedoči podkrijepjeno.

Na dan izbora nije došlo amo puljaki mogućnik, kako smo to očekivali, već je pošao mladog si zamjanika, kojim su protivnici po miloj volji okrotjali i ravnali. O počinjenih protuzakonitostih i nerodnih govorila je dična „Sloga“ a bio je i utok toga pun. Istina je nepobitna, da bijašo kod nas u danu izbornih lano na sajmu. Jolo, se i pilo koliko jo tko hotio a nitko nije za račun niti pitao. Glasovašo jo tko jo amno hotio, dapačo i oni, koji su malo prije iz koparske škole na slobodu puščoni. No ne čuditi se tomu. Kod nas vriedi još uvijek ona talijanska: „gugando in forzo a la ragion contraria, la forza vince o la ragion non basta“, ili po našu: „tko je jači taj tlađi“.

Kakovi su došli ljudi u novo zastupstvo doznati četo u svojo vriedno, za andu budi Vam ročeno samo toliko, da se gospodil hoće takovih steponilnih (skalah), da mogu stupiti u blaženo kraljevstvo.

Nadavno držalo jo to zastupstvo sjodniti, gdje so jih jo reklo i čulo svakakvih. Zadržano bijašo među ostalim, da se odpravi obdinskoga tajnika jer da jo neposoban i da se uzmo drugoga. Mi nimalmo razloga, da hvalimo živog tajnika u njeđino strano, ne lašni za volju maramo kazati, da prema dušom i tjeom Talijan, ipak moramo kazati, da jo bio mirno čudi i radni. Nekomu jo jo jednik zamjerilo pak mu jo radl toga valjalo na put na 4-6 djeco. On jo Istran, Talijan i živ, prištalo pazinske politike, ali so jo ipak morao štitit. Da jo to študino udinilo koje našo zastupstvo, skođili bi bili svi Talijan i talijanski prištalo, da jo to barbaraki, bez ljubavi i dovjednosti, ali ludni, da jo to zaključilo talijanska zastupstvo, svo štiti i svim jo pravo, amno nije valjalo onomu, koji jo sa drobnom djecom na mlit. Pak da jo to blaženo zastupstvo uzelo za tajnika tajnog damudog dovjeka ili bar Istranu, nemi dovjeko ni pol muke, al svoga toga noma ništa.

Obdinski tajnikom imonovani su dođu Talijana ali taj nije Kanfanarac, dapačo niti Istran. Sada suditi koliko vriedo ona protivnička vika: „patra ni parlati“ kud uzimaju svom dovjeko pa obdinski zalogaj kruha iz uteraju pak ga daju dovjeku, za kojeg nisu do juđer niti znali, da jo na sviotu. No napitaju oni tko jo domadi ili tudija, vod so pita: vjeruju li i sliquo u vjerovanje pazinsko-porodič gospodar, i ako da, tad si spakni. Hadanji tajnik dobro jo vidjelo od porodič gospodar, koja su ga i prepoređili, da to mjesto a on ču bez dvojbe pokazati, da znado polaj onog vjerovanja raditi i štitit.

Održavom živog tajnika te imonovanjmu na to mjesto Nolstrana započelo jš našo zastupstvo svoj rad, a mi smo sigurni, da ćemo jošte nitišta krunatili doživiti. Obće so govori, da danišnji vriedo držal nemilo prištalo, ali noko znadu, da kojim mjestom njero, da do njim se latom i mjeriti. Ako jo tko čovak, siloj, gih ili šeguv noko nomali, da mu jo radl tvoj, svo dozvoljeno. Ako ga jo kaznito gospodin Bog, mogli bi ga isto i ljudi kazniti.

Iz Liburnije, 11. marča 1887.

Opočot konkurencojji med parobrodci „Cittadino“ i „Abbazia“ u Liburniji. Kako smo bili obćeniti u posljednjem broju, htjeli smo još nešto napisati o parobrodih, koji sad plovo izmed Lovrana i Rieka, ali nam u to stigao sličedi dopis od prijatelja iz on strano, kojemu ovo dajemo drugo volje mjestu. Evo dopisa: Cijenjoti gospodine Uredniče! Što ste u posljednjem broju javili o konkurencojji, koju si čino u Liburniji parobrodi „Cittadino“ i „Abbazia“ živa je istina. Onomu se međjutim možo još kojšto „dati“. — Moram Vam najprijo opuziti, da sam ja jednako prijatelj jednomu i drugomu društvu, ali bolji i već prijatelj sam puku samomu. Neima dvojbe, da natejeenje, kakovo so ovo kod nas razvilo med dvojicom parobrodah, koristi puku ove obale, al svatko so pitati mora koliko to se trajati i jeli to možo trajati? — Ja odgovaram, da nemože dugo. Jedan drugomu od natejeenateljah morati čo popustiti. Ali tko komu? Tko pozna i jedno i drugo društvo, morati čo ustrediti, da čo „Cittadino“ morati podleći u borbi, prem ima ono drugo društvo već kapital u poduzetju uložim. „Cittadino“ čo morati podleći jer jo njegovo društvo slabije a nebi ni pravo bilo, da podlego društvo „Svrljuga i drug“, koje jo parobroda kupilo naš u svrhu ploviše izmed Lovrana i Rieka, koje jo velik kapital u tu svrhu uložilo i koje ima nedvojbeno zaslugu, da jo započelo plovišu, koje so prije nitko nije počudo započeti. —

Poduzetot društva „Svrljuga i drugovi“ dužno jo dakle pučanstvo Liburnije zahvalnost, jer jo ono spajilo ono krajevo sa Riekom, jer jo olakčotlo promet izmed istarske obale i ovog grada na našim izvanredan i neodčekivan. To društvo ima dakle nepobitno pravo na podporu ovog pučanstva i ono čo morati pobijediti nad onim drugim društvom, koje nije nego prolazno i časnovo. Znamo, da jo u Lovranu volika agitacioja u priilog „Cittadina“, al znamo i zašto ta agitacioja.

Uzroka volikomu nezadovoljstvu sa društvom „Svrljuga i drug“, u Lovranu nisu mogli imati jer čiena, uz koju su mogli Lovranci (20 nov.) na Rieku, nije sigurno bila toliko, da bi se ikoji mogao na nju potužiti; putovanjo bilo je točno i redovito a onim prigovorom, no posve neopravdanim, što so čulo proti kapetanu „Abbazia“ moglo so na lahak način doskočiti u toliko vriedno.

Ta agitacioja dakle stvarnog temelja nimala. Pravi temelj joj je taj, što jo u društvu „Svrljuga i drug“, ljudi, koji dovjeli, trojlet. Lovranekih šaronjakah nisu po volji. Ovi bi bili svojo pomoć (dakako samo sežikom, to so razumije, jer su im storini čvrsto uz šop prijateljoni) i vragu prišli, da jo dođno, da radl na štoti onih ljudi, da jo isto jo onim ljudom zloba mješalom i potčinom svakoga rada, kao što njih novadi korlat narodna neg osolma mještaji i osvota, tako su ovo ulovili i ovi prišli, da so polakno kakvi jesu. Znorno im bilo štiti „lokozavani“ Hrvati započeli plovišom parobrodah med Lovranom i Riekom, pa da so nabi reklo, da su Hrvati našo puku pomogli, udri na nje, ali i nabo i pakno proti onim šuki ljudih, koji su u svojo korist tražili, da i puku Liburnijo korlat. Ovo tim ljudom dosti bito štiti a li b o a o društvo „Svrljuga i drug“, na svo vriedo puzi nogo da so polakno, da jo hrvatački, da čivni štati narodu svoga, što jo isto društvo bilo mještaji vido mještajuroki i talijanska nego hrvatački, što jo isto društvo u lik na svoj trošak nagrađilo lep mast, što jo svimi štiti nadojalo, da oholpa borovak strancem doluzidim u Opatlju postaviv latim na razpolaganje lio parobrod; no to svo njim nije došli bito, oni su htjeli, da svo to propado jer nisu oni bili, koji su svomu tomu život dali — Onim ljudom nije dakto do korist naroda, da do štati njegova, a bogino nije ni do korist parobroda „Cittadino“.

Ovaj bo mu koliko svaki dan krečti vido, nemože da izvadi tekućih troškovah, jer treba da ukron 50 ljudi ako hoče, da primi l. 5, za put od Lovrana do Rieka. Mi znamo koliko ima „Cittadino“ troškovah na dan, ali znamo, da ovom onom ono nemože niti jedan dan troškove izvaditi. Vindalci moraju dakle dođavati svaki dan kakva forinta a tomu dodavanju bogno mora dočim prije konac, tim više, što nimala čim, da čo ono društvo protviti.

Stvar dakle mora a da stara prastati, pa mi zato nemožimo odobravati ono borbo, koju nikomu trajno korlat donliti nemože. — Vindalci „Cittadina“ ako želo, da im ovaj nelež lozposton u Rieki ludi, neka ga pošalju ploviši izmed Rieka i Rieka, ondo će korlatiti i narodu i sobi. Ako pak neče ni toga, onda noko so sporazumu sa društvom „Svrljuga i drugovi“ i nek viedaju, da si neprijatelji naroda našega puku riblju gledaju kako so međjutimno koljeno. — Ravateljstvo društva „Svrljuga i drug“, bi mi pak prepoređili, da u svojoj kući popravi što popravka treba, da nastoji, da zadržati najprijo članovom društva (koji, kako čujemo nisu nimalo zadovoljni), da smanji troškove, toliko svojo ložitko ono parobrodah, jer isti nestoje u razmjeru sa dobitci (koji su za dionično akore nikakvi), da nastoji u obće, da obćenitv u svomom zadovolji, jer ako bude u sobi jako i čvrato, mođi čo so nadati, da čo protivniko nadvladati, u protivnom slučaju mogla bi so i njihovom društvu noredna dogoditi. — „Cittadino“ dakle nek so sporazumi sa društvom „Svrljuga i drug“, ako jo to isto moguće, ili noko započmo ploviši med otokom i Riekom, gdje još parobroda neima a treba ga, a društvo „Svrljuga i drug“, neka dobro pomete u svojoj kući Dixi.

Pogled po svijetu.

Trst, dne 10. marča.

Austro-Ugarska: Radi silnog nevremena, koje vlada u svih južnih pokrajinah a valjda i u celom carstvu i dalje, neimamo ujoznovijih vjestih te moramo se za danas ograničiti

na viesti, koje su nam stigle prije nevremena.

Dne 9. t. m. započela je u carevinskom viedu razprava o nagodi i to ponajprije o bankovnom Statutu. Kao u svemu, stavlja ju i ovom pitanju Madjari cislajtanekoj vladi svakojake zaprieke.

U sjednici carevinskog vieda od 11. t. m. predložio je zastupnik Schönener burzovni red, zakonsku osnovu o burzovnom porezu i osnovu, da država preuzme osiguravajuća društva.

Vlada je predložila zakonsku osnovu glede pokrivanja kredita od 52 1/2 milijuna, što ne na Austriju otpada i što su njoj delegacije dozvolile. Od te svote imado se pokriti 30,015,000 for. potpostotnom rentom u papiru ili pako visecim dugom. Napokon je predložio zastupnik Schönorer, da so ustanovi za radnike najniža plaća, koju bi morali imati i da se stvori međunarodni zakon na zaštitu radnikah.

U sjednici od 12. t. m. izvajio je vladin zastupnik kod razpravo o bankovnom Statutu, da čo banka primati mjenico i valjanih zadrugah. U istom pitanju predlagao je zastupnik Trujan, da se tisika vriednost na banknotah u svih jezicih, koji su zastupani u carevinskom viedu, a zastupnik Groger roče, da jo to pravu naravno ako so narodom pruža novao u jeziku, kojoga on govori. U Austriji imado na milijuno narodah, koji neznadu ni rieči njomazki ili mađarski, a ovin valja dati novao u njihovom jeziku.

Politická napetost popustila jo ponešto posljednjeg tjedno. Isti Madjari, koji su prije mjesec danahtjeli Rusji sami navostiti rat, predložu danas, da oni hoće svakako mir, da uzmognu provesti liberalna (?) zakona, udvjestiti temelj ugarskoj državi i urediti financijalnu novolju.

U hrvatskom saboru primljeni su prošlih danahtkoliki paragrafi zakona o mirovini dotičništva, zatim se zapravljalo o pripadaosti Zumberka i Marindola i o zastupanju tog kotara na hrvatskom saboru; Ovaj kotar spudao je naimo pod vojnički genium. pa prem jo ista razvojačena i mater: zemlji pripajona i u hrvatskom saboru zastupana, ostao je kotar zumberački lišen posljednje blagodati, to jo danas jedini kotar u Austro-Ugarskoj koji nauživla blagodati ustavnog života. Naudviana stranka na hrvatskom saboru podniela je radi toga prodlog, da se dospješ ričienja zumberačkog pitanja i da so razpiše izbor za onaj kotar Saborska većina zadržala jo taj prodlog obećav, da čo nastojati, da se čim prije rieči to pitanje sa austrijskom vladom, koja svojata onaj kotar za Kranjsku.

Srbija: Ostavka generala Horvatovića primio je kralj Milan a rač bi, da generalu neima pod današnjom vladom obstanka u Srbiji. Glasu so, da čo Horvatovići u Rusiju, gdje jo prije zastupao arsku vladu. U Srbiji imado već danas jaka stranka, koja uvidja, da Srbiji neima spasa bez Rusije.

Bugarska: U Bugarskoj zvladali su takovi odnošaji, da v d i sama veleivasti, koje su do sada zagovaralo današnju regenciju uvijavaji, da treba te odnošaje urediti, što jo moguće jo lino ako so odstrvni regenciju, odavno ako so zadovolji Rusiji, a kojom prijateljuju bugarski nepokvaren narod

Rusija se nije mahnula radi umorasta bugarskih otčubjenikah u Ruščuku i Silistriji, prem bi reči, da su ju na to nokoje vlado kroz svoja glasila izazivala. Htjeli bi narino, da ju zabavaj u Bugarskoj, da bi pak ono

drugdje slobodne ruke imale. Ali se Rusija neda na lišak.
Francoska: Uspjeh posljednjih izbornih Alcažanah i Lorencah u njemački sabor jest takav, da se Francosi pravom nad njim raduju, jer vide, da se od naroda u onih pokrajinah za Francosku kucanju i da će se ona za nje uvijek osloniti moći.

Italija: Već smo zadnji put kazali, da je poslije mjesec dana pre-govaranja Depretis opat preuzeo prod-sjednništvo ministarstva uz Robilanta kao ministra izvanjskih posalah, nego već u prvij sjednici pokazalo se je, da ima u saboru jako malenu vječnu i da' vidjeniji rodoljubi kao ni narod talijanski nije uz njihovu izvanjaku politiku.

Njemačka: Kako se Francosi raduju izbora u Alcažiji i Lorenca, tako Niemci biesno radi njega. Već su raz-pustili veliki broj družtva u onih pokrajinah misleći, da će tim njihova duštva do domovine Francoske udru-žiti. Nego, kao što ni u sliom uspjeli kod izbora, tako za stalno neće niti u nijednoj drugoj prigodi.

Franičina i Jurina.

- Fr. Si bil od mla v Reku Jurino?
- Jur. Ne je, pa kod tavi niman posla.
- Fr. Al ja san šal ovi dni dva puta proz vologa posla, kada je tako ono!
- Jur. Koško se to pluća?
- Fr. Bug a nami, da još neznat? Za deset solad groh v Reku lepo nošed na vapore.
- Jur. Ču tako ono polja?
- Fr. Drugi vaporiš je prikal.
- Jur. Pak je prošli dole vrgal?
- Fr. Je za Jovanca samo; a on prvi je puk hitl dole za svoh nau.
- Jur. Ako budo još oboje, ču i ja pođ.
- Fr. Tu veng nosit, noči govoro, da ču i za nš vohi.
- Jur. Za nš? bi mogli već zajedno i rudižu dat.
- Fr. A mišlajš već an govori, da to i čno kašd davat.
- Jur. Zaš puk no bolo?
- Fr. On manji ču, mod i to, zaš ima kozu sobom napoštu za mlako.
- Jur. Tako on put ču i ja pođ, ni na bilo al na čno kašd.
- Fr. Viš, kako smo dobro dočekati.
- Jur. Finko dura non pavura, bi rekai Talijan.

- Fr. Si ču morda čul, da ima pazinska politika nejde brzo nekakova sedutu.
- Jur. Govori se ja, da njim jo ostalo od balotacija malo slanoga tovarica pak da to te sada akondat.
- Fr. A kado će bit ta fraja, ču l' na Bu-raje, Vrešiču al sv. Petarilo?
- Jur. Ter su užali frajat va komunsej kuđe, to valjdu i ov put.
- Fr. Ala vore noto, zaš da se noto močnat sa ščavo?, ki su počeli brki nosit.
- Jur. Znaš kamo bi jih ja poslal kun-siljat?
- Fr. A vore kamo?
- Jur. Nu šufit va stari kaštel.
- Jur. Po majku, al je to nad samom fojbom.
- Jur. Neboj se, noto va nju past no, neuča strola hitit va koprivu.

Različite viesti.

Obćinsko zastupstvo može biti razpušćeno Najdalje šest tjed-nah poslije raspusta mora se nalo-žiti novi izbor (č. 96. pokr. zak., članak XVI. drž. zak. od 1. marča 1882.) Ob-

ćinsko zastupstvo u Buzetu bilo je razpušćeno dne 6. augusta 1886. Novi izbori nisu niti danas obavljani. Živio zakon!!!

Pop Matej Mahulja prominio je dne 20. februara t. g. kod svoga ujaka u Orloou na otoku Crouu. Iza više mjesecnih bolesti a u 27. godini svoga života. Rodom iz Vrhnika, izučio je gimnazijsko nauke u Senju, gdje se jo već za mladu priučio žarke ljubiti hrvatski rod i domovinu. Postav svodnikom, bje duhovnim pomoćnikom u Krku i Baški, oduku je iz jednogodišnjeg službovanja morao otići, jer ga na to prisilila bolest, koja ga oto i eva-llila u prorani grob. Njegov vaterini, po-žrtvovni i uzrajni rad u borbi za hrvat-svo, njegova prijaznost i nosebičnost stekli su mu priznanje i štovanje svih prijateljah i rodoljubah, koji su rodbinu gorke oplakuju njegov gubitak. Laska mu budi od njega toli ljubljena hrvatska zemljica!

Biskup Dr. Andrija Illić. Neša po-astroinac Dalmatnja protiprlja je dne 27. februara t. g. voliki gubitak. Toga dana promla u mlamo hvarski biskup Illić naglom smrću u 60 godini života. Njegovom smrću gubi Dalmacija uzor biskupa i čestita rodoljuba. Za pokojnjim Illićom žali čitava Dalmacija, najpodo biskupinje Hvararke, kojoj je bio no nmo volovolodni biskupov, već i pravim otcom i dobročiniteljom. Slava uzor biskupu Illiću!

Razpisana mjesta. Porokni urud za Primorelje razpisalo mjesto poroknika IX. razreda, odnošno, mjesto kontrolora u X. i pricava u XI. razreda. Može valja po-četi finansijalnomu ravnateljstvu u Trstu u roku od šest tjednah.

Kod a. kr. pomorske vlade u Trstu izpraznjeno je mjesto kancelara za godi-šnom plaćom od 600 for. i 180 for. do-člata. Može treba poslati u roku od šest tjednah pođom od 15 marča. Kod finansijal-noga uroda izpraznjeno je mjesto suri-nara XI. razreda, koji će morati položiti jamčevinu u iznosu plaće. Može valja po-slati u roku od 14 danah finansijalnomu ravnateljstvu u Trstu.

Iz Pazina pišu nam 16. t. m. Žalimo g. uredu, da vam nje nitko javio kako je nas izvanjski puk veselo i svodeno pro-slavio konsultiranjem novoga zastupstva dne 26. pr. m. Javljamo vam čitko nakladno, da kao što jo u samom Pazinu vladalo najvodo nevrilo, tako jo čitoh pa-zinska okolica oduševljena protivila izbor nadelnika i svjetlotikah.

Na vodor rođenog dana šim se jo za-mašlo plauhi su kricosovi ni svih brljih i vrhineh otolo Pazina. U Zaruču palili su kricosovo i pucahi maza; kralj Lindun bio kramo razaviehlon kricosovi bougalid-koim vatrom, brokamač breg bio je sav u jorham plamenu. Isto tako vrtah otolo Medari, Juranli, Desari i sve okolice starog Pazina.

Miši Trviljani i Novadžani izkavali so takodjer palonjem kricosoval, pucaojem i pjoavojom narodnih pjesamah. Svuda jo kricosovom pric-ativnomu nrođu, osobito vladino naču mladeži, koja se jo nođišom šimom i vesolom pjesmom daloko u nođi zabavljala.

Pazinski šarenjači motrili su mrko to nradno veselje. Naš kricosovi nisu mogli razvieleliti njihovu unutarju činu. Šešćad poziti i škripnjuž zubli prolazili su bitiče po Pazinu kao da su bez sica i dišo. Teško njim jo moralo biti negdje pri sre! Al koji njima korist. Kazali smo njim sto puta, da Bog neplada svaku suboto i da jo svaka sila do vremena, a danas ču nam valjda i sami to potvrditi.

Mi so novosolimo njihovoj nesrodj već jedino tomu, što smo se i mi nakon teško borbe i voliko muko dočepali svoga prava. A takovo veselje jo počteno i do-pušćeno.

Iz Oprtija nam pišu, da su tamošnji šarenjači pobiesnili od jedn što išo izvan-ški puk svoje pravno kod imenovanja župnika. Ne samo da su u Beč pisali, kako jo naš mirni puk nepomotan, nomiran i novaljan, već ga i doma orno i klovodu komu god mogu. Ako so samo pokažo koji naš bolji ili razumniji kmet u Oprtiju, navaleju na njega optajski neminjači sa krasuimi naslovii: ščavo, vosteio di ščavo, itd. tako, da jo više puta težko uzdržati se. Oni idu upravo za tim, da se čovjek zaboravi pak da njim vrat šilo za ognjilo, jer znaju, da bi stvar došla pred sud a tada ščavo marš va pržun. Treba upravo Jobovog strpljenja ako neće čovjek da ido radi onih smutljivcah u Kopar ili Gradisku. Tko ovdje uzemirujo i smučujo, znoju no samo naši bivši svodeniči eg. Jolušić i Ščulaco, već bi o tom mogao mzo-govka pripoviedati i Talijan liokarnik G. B., koji se nalazi sada u Trstu, i koji je na

svoja ušosa duo, tko uzemirujo, da ni izvanjski puk hitl optajski gladuel.
Kako so u sadnje vrijeme mnogo pišo i govori o ratu, o crnoj vojsci, itd. tako su i naši šarenjači mođu puk razbrubili, da se jo naš dobri osenr pogodio sa Tal-lijanom, da ču mo darovati Istru i da ču za 8 let izpraznit Pal Talijanu, a ovaj da ču dadi našomu osaru 80 tisuća vojke na pomoć ako bi morao se kojom državom ratovati.

Neznamo što se kau postignuti ovimi ludorijami, no tolko znamo, da to nje št št posao. Mi sudimo, da so hoče tim a jedno strane pu prestrašiti a sdrugo pri-praviti ga za blaženo prekomorsko kra-jostvo.

Sličnimi bedastocami zavaralo so puk na Kaštavadinu, pak si mislo naš protivnici, kad nam jo pošlo za gorke zavosti Kaštavo, za što nbi i ostalo ščavo u Istri. Radki su oni, koji ču taj šlopajši vjerovati, no nađ ču so ipak po koja šuplja glava, koja bi mogla nasjesti na šaronjsku „bankotu“. Radi toga upozor-ujemo naše Oprtijane, da novjeruju ništa gospodskim varalnom i alleparom, koji idu nam za tim, da vodu zmute, pak da mogu u mutnoj lovit.

Naš milostivi osenr netreha Talijana niti ču mu ikada dobro voljo Istru predati, a budo li ju hoče silom uzeti, akodli ču ču nogo sav slovinski rod Istra, da brani i obrani ono što jo njegovo i onovo. Ako rastu Talijani zubli za tudjom zemljom, ono mu Aheka, gdje jo jur dobro batnah, u dobiti ču jih još jo nje pravodno ni poštino slobodno narodo robiti i pod jarom upravljati. Tko drugomu jamu kopa, sam u nju pada; kazu naši starji.

Namoe i Talijane pozivlju, da dodju birat gradeke viodnika. Ovihi danah dopo-nam jo rukuh služboni list a. k. kr. pimo-rske vlade „Omorvatore Trlistino“. Na prvij stranici listku jo oglas a. kr. na-njostidjeva za obavljeno p punitibonih izbornih trošoo gradekih viodnikah. Taj oglas listku jo najprvo njomakim puk talijanskim jezikom — i ništa više. Dacio jo samo za Namoe i Talijane, Slovenoe i Hrvato so tolke prezlo, da so nit taj oglas notleka u njihovu jeziku. Njih kao da nit noima u Trstu. — Kod posljednjih obodnih izbornih, kod kojih jo a. kr. vladu oinko lepo prošla, bioše so jo krevnju na Slovenoe i Hrvato. Oni da su prouzro-kovali propast vladino stranke, odnošno pohvalili crvenih boru u jednom listu. Ugledni članovi vodno arevinskoga viodu u Bodu, da su rad toga držanja Hrvatah i Slo-vencih prigovornali našim odaslunikom u Bodu, i predabačili njim nokim našom nepateljstvom. Ivo dokaza, neposrednoga, poava bliskog, štoudoga so samo izbornu stvar, kako a. kr. vladu s Hrvati i Slo-venci postupa. Nit njim neoglanje, u njihovu jeziku, da so imadu izbori obaviti. Pak da v njom glaujuji Noka, ako hoče da ludo okno oknimo, koj neproznanje njihova jezika a tim nit njih mada.

Poslanica biskupa Poslovica, Senjsko-modručki biskup prosaj. G. Dr. Jara Pol-lovič razmolio jo na svojo svodnostno po-slanjen, izdamu a nedolju ščavotatno 19. pr. m. Poslanica ta opazičua: 46 stranice voliko osmino, poblja krivu nauku, koju bi so htjelo i u Irvtaku unesti, pak raz-pravlja a svodosti i norazduživosti žonidba.

Nevrilno. Od ponedjeljka vladu u naših stranah tokovo nevrilno, da silnoga ni etar-rij ljudi napamto. Nođu od nedolje na poned-oljak počela jo bura sa škropcom biositi a u ponedoljak u jutro bijalu svo ulico Trsta ledenom korom prikrite. Utorak noju i do podna puk u sredu padao je uz junk bura sitan onieg te gu je prilično ostalo brum bijušo tlo mokro. Okolišna brda pokrivena su poavo sniegom.

Štrašno jo moralo nevrilno u isto doļa biositi i u susjednih pokrajinah jer neimamo već tređog dana nitkovo pošto niti vinku a Trst jo još jedino sa Istvom brojavoju spojem. Iz Trsta nije otišao nitakav vlak u utarak i eriodu radi koda i sniega. Poblizih vicih neimamo daklo od nikud. Bojimo se, da jo posled-njo nevrilno počinilo u vinogradih škoda, osobito nizno morale su od studoni tr-pliti.

U nedolju po padno odplovicu se iz tršćanske luke dvio ledjoo, jednu englozica sa 5 osabah, druga talijanska sa 4 osabah; pak prcu sa se imalo vratiti istog dana noima njim traga ni glasa niti denas.

Vukova djela. Kr. srbaka državna štamparija u Biogradu razasijlje oglaso, kojimi javlja, da jo počela izdavati djela volikog srbekog knjižovnika Vuka Karadžića. Prva knjiga sadržaja junaško pjesme najstarije dobe. Ciena njim jo dva dinara i i i for. Dobiti se mogu u svih srbahkih knjižarah.

Postlo punih 50 danah. Javlja se iz Pariza: Slikar Morlati dovršio jo u eriodu na veđor svojoj 50 dnovni post. U Oj' uro dali su mu liebniti poštova, a zatim mesa u prahu, no oboje izabacio jo. Po tom izjavi, da noče uzeti nikakovih komičkih propa-rata, da nje ispl vino, koje bio narodito za njega pripravljeno. To vino ublažo mu bol, to jo kod bankote, kojomu jo prisustvo-valo do 60 osabah, bio živo i vesolo voljo, mogao je popiti zdjoliou dobro mesnatu juho, a rekojo je i više nazdravica, od kojih jo prva išla francosku štampu.

Novi Salamin. Iz San Franciska javljaju: Ovičijski novi mirovni sudac nagovorio je nođavno porotnike prije nego su so po-vukli u posebnu sobu, da a nokej stvari vječuju, ovim salamunskim govorom: Moja gospodolji Vj ste čuli, što jo javni tužitelj kazao; vjerujete mi, tada morate obduž-nika proglašiti bezuvjotno krivim; no vi ste takodjer čuli, što jo iznesao branitelj obdužonikom, pa vjerujete li njemu, no-ostajo vam drugo, već da ga proglašite no-krivim. No ako gospodol porotnici nevje-rujete ni jednomu ni drugomu, kao što jim ni ja novjerujem, tada noka djavno znade, što četo sa zavtoronikom početi. Porotnici sudili su po naputku mudroga sudca to izjavili ovo: Mi obdužonika nenalazimo krivim, no opointinjemo ga, da u buduće štogod opat nekrivi, jer čemo ga imado postati u državni tamničar.

Neuku nauka.

Protirubjam (bugano, geloni) propreda se kao izvestno sredstvo „collo-dium“. Colloidum, kupuje se u Hekmarah, ono jo tekućina, koja povea lako i brzo isklapljuje, pa so u tagu moć držati u dobro zatvorenoj staklenici. Na rubjo mažo so pomodu kista, i to brzo, a dva put na dan. Nakon 10 ili 12 satih, otišti se i prodpada. On djeluje, kao razdražujuće sredstvo, a brani od pristupa zraku. Kad no namožo pođe i svrbi za nokliko vromena, i to baš najviše na onih najstih, gdje jo koža tanja, ili gdje ne jo collo-dium otišti. Nu, do mudo vromenu pro-stano svrbež, pa ledzene oteklina, i tim rubjo izludeno. Ovom prilikom dobro jo opomnuti i sredstvo za ono, koji trpo atuden na nogama i rukama. Proti tomu najboljo jo ukahati zelona kupusa, pa de-žati nogo i ruke nokliko vromena, t. j. doklen se može trpliti, u taj ukahani kupus. Po tom valja dobiti otišti nogo, i napući suktuno biošva. Drugi rubjo ocat (kvazim, sirto) od drva. Mažu nogo i ruke svako večeri rođonom kvazinom, i to im puno pomaže. G. P.

Dopisnica uprave.

Od B. d. 16. tel. mjesaca pripisalo nam predajati:
P. a. ag. i U. Pazlu za god. 87. — Ob-ur Baška na imenarje for. 5. — Dr. N. G. Arad za god. 87. — A. J. Partolu za god. 87. — A. E. Krik za god. 87. — G. D. Muravcu za god. 85. — J. Štrkvič za god. 87. za 8 utvaka. — J. K. Modulin za god. 87. — A. F. Voljanu za god. 87. — L. M. Brilih za god. 87. — Hr. bogod. Goricu za god. 87. na rčiću. — M. G. V. primo za tri mj.

Trgovačke viesti.

Kava, dobro prodaju vijušelo. — Moka for. 115—125 — Ceylon plant. for. 101—128 — Portorico for. 102—117 — S. Domingo for. 87—100 — Rio obično for. 78—87 — lord for. 80—108 — Santos for. 77—88 — Java Mal. for. 92—100.
Čukar držl sa mlzko; prošlno so ovih da-nah 1200 vrela po for. 17,25—19,50
Većo srednje čina. Duluti i 25—30 — Smokec 10—11. — Rožiči puljčki i. 9,50—10; grčki i. 5—5,50. — Limun, pomaranču i. 2,50—3,50. — Mandole for. 08—85 šifre nute i mudo for. 10—11 — Uva pasa i 20—21 — Cibibe for. 14—17 — Bilest for. 18—28 Sultanica for. 20—32.
Uješle nabe raz no za jelo for. 34—38 — za otlo for. 48—54. — pamučno for. 24—28. — Fardeji ruski i. 7—10—7,20 — američanski for. 9—9,25.
Pauji orvni for. 8—8,60 bohunc for. for. 9 hoku for. 11—11,50.
Maslo švajcarsko for 84—93 — najljub'a for. 94.
Žito: pšenica ruska i. 9,50—10 — beratska i. 10 — koruzu levantinska i. 6—6,15 — malo tršćano.
Siene konjsko for. 1,50—1,75 — volovo for. 1,80—2.
Buhara (orientacion) dovečeno jo iz Dal-macije za 120 vrelah a prodao se štogoa po kvintal po for. 120—128.
Kožl volovo arar. 10 kllg. 120—139 for. — volovo i. 14 kllg. 268 for.; lahke volovo 8—8 kllg. 150 for. Teško brulo 13—14 kllg. 4,20—1,50 for. crno 10—14 kllg. 5,20—5,60 for. kravlje crno 3 1/2—4 1/4 kllg. 2,50 for.

Lutrijski brojevi

ano 12. marča.			
Trst	63	60	68
Lina	05	67	69
Buda	87	70	44
Innbruck	77	83	65

